

O jednom křtu

Sk 8,26-39: Anděl Páně řekl Filipovi: „Vydej se na jih k cestě, která vede z Jeruzaléma do Gázy.“ Ta cesta je opuštěná. Filip se vydal k té cestě a hle, právě přijížděl etiopský dvořan, správce všech pokladů kandaky, to jest etiopské královny. Ten vykonal pouť do Jeruzaléma a nyní se vracel na svém voze a četl proroka Izaiáše. Duch řekl Filipovi: „Běž k tomu vozu a jdi vedle něho!“ Filip k němu přiběhl, a když uslyšel, že ten člověk čte proroka Izaiáše, zeptal se: „Rozumíš tomu, co čteš?“ On odpověděl: „Jak bych mohl, když mi to nikdo nevyloží!“ A pozval Filipa, aby nastoupil a sedl si vedle něho. To místo Písma, které četl, znělo: „Jako ovce vedená na porážku, jako beránek, němý, když ho stříhají, ani on neotevřel ústa. Ponižil se, a proto byl soud nad ním zrušen; kdo bude moci vypravovat o jeho potomcích? Vždyť jeho život na této zemi byl ukončen.“ Dvořan se obrátil k Filipovi: „Vylož mi, prosím, o kom to prorok mluví - sám o sobě, či o někom jiném?“ Tu Filip začal u toho slova Písma a zvěstoval mu Ježíše. Jak pokračovali v cestě, přijeli k místu, kde byla voda. Dvořan řekl: „Zde je voda. Co brání, abych byl pokřtěn?“ Dal zastavit vůz a oba, Filip i dvořan, sestoupili do vody a Filip jej pokřtil. Když vystoupili z vody, Duch Páně se Filipa zmocnil a dvořan ho už neviděl, ale radoval se a jel dál svou cestou.

Jakýsi Boží posel řekl Filipovi, ať jde támhle na tu cestu, po které nikdo nejezdí a nechodí. Filip byl křesťan, což znamená, že se hlásil ke Kristu, a přišlo mu to pro život natolik důležité, že k tomu chtěl přizvat i další lidi. Pokyn, aby šel tam, kde žádní lidé nebývají, ho asi nenadchl, komu tam co bude platný? Vypravěč říká, že ho tam poslal Boží anděl, což se dá do dnešní mluvy přeložit třeba tak, že bylo dobře, že tam šel. To nikdy dopředu nevíte. Některé činnosti nevypadají rozumně, ale třeba se pak ukáže, že právě tam jste měli být, že právě tam vás

někdo potřebuje.

Tak tam Filip šel a povídá si: v téhle pustině bych dovolenou trávit nechtěl, a najednou slyší, že někdo jede. Jezdívalo se tehdy kočárem, nebylo jich mnoho a nejezdily zrovna závratnou rychlostí. V kočáře seděl úředník etiopské královny, něco jako ministr financí nebo šéf národní banky, který tu byl z nějakého důvodu na návštěvě. Vezl si s sebou domů suvenýr: svitek, na kterém byl zapsán kus Bible. Louskal si to nahlas, jenže jakákoli knížka, Bibli nevyjímaje, pro vás může být jen shlukem hromady písmen, nad kterým si člověk láme hlavu, co tím chtěl básník říci.

Kočár jel krokem, Filip šel vedle něj a slyší, že si ten člověk přeříkává kus Bible, a tak se ho zeptal: „Proč si to čteš? Ty tomu rozumíš?“ Cizinec odvětil: „Vůbec. Ty jo?“ A pozval ho, ať k němu přisedne a ať mu řekne, o co tam jde. „Je to o služebníkově, který trpí, tomu rozumím. Ale nechápu proč a kdo to je,“ dodal.

Nevíme přesně, jak mu to Filip vysvětlil, tak to zkusím po svém: Když jsme jednou na světě, máme žít co nejlíp. Bůh nám na to dal k dispozici rozum a city a ledacos, tak s tím zacházej dobře (pro sebe i pro druhé). Ono to něco stojí, však víš, že je život komplikovaný, a tu cenu, kterou to stojí, Bůh zaplatil. Říkáme tomu, že nám k tomu rozumu a citům a všemu navíc daroval milost: že nás jeho láska doprovází pořád a všude.

To, co čteš, je ilustrace. Že tě má někdo rád, to je pro člověka dar, je k nezaplacení, ale žádný strach, on už je zaplacený. A já se hlásím ke Kristu, protože to platil on a protože ten dar – že mě životem směřuje a nese láska – ten je fajn a já ho rozhodně nechci odmítnout. Proto jsem křesťan: to slovo znamená, že chci patřit ke Kristu.

Ten pán v kočáře to poslouchá, nechal si ještě něco doříct o Ježíšovi a proč se mu říká Kristus, a pak kouká, že jedou kolem vody, a povídá: „Tak a teď mi řekni, jestli něco brání tomu, abych přijal křest i já.“

Nechal si předtím ještě něco doříct o Ježíšovi a proč se mu říká Kristus. O tom, co Ježíš dělal nebo říkal, mu toho snad Filip mohl

vyprávět dost. A proč se mu říká Kristus? To slovo znamená, že život někdy stojí za pendrek, ale není předem vše ztraceno, ještě není kvůli malérům prohraný: pořád máme naději, kterou si sami nezařídíme, nekoupíme ani nevyšvindlujeme, a přece tu je. To je taky takový dar, který si lidi odedávna spojovali s mesiášem, který jednou přijde, no a Mesiáš se jiným slovem řekne Kristus a to je Ježíš, ten co trpěl jako beránek.

O. K., povídá cizinec. To se asi nedá vysvětlit, ale dá se tomu věřit nebo nevěřit, no a já o tu naději stojím. Chci být pokřtěn, brání tomu něco? Zkuste mu odpovědět, co by tomu mohlo bránit. Určitě na něco přijdete a vždycky by lidi u každého na něco přišli. Filip by taky asi na něco přišel, ale je to důležitější než rozhodnutí toho člověka? Sotva, tak vystoupili a šli k řece a pokřtil ho.

Vyprávění o jednom křtu tím končí. Cizinec jel dál, teď už bez Filipa, kdo ví, kde je mu konec. Prý se ho zmocnil Duch Páně, říká vypravěč, což není informace o přemístování, ale o tom, že ho teď asi bude potřebovat někdo jiný někde jinde. Nevadí, cizinec jede dál svou cestou. Křest není začátek ani konec, křest je pečeť, že se i na mě Boží láska vztahuje a já to rád uznávám (nebo to tak vyznávají moji rodiče).

Jak to s tím cizincem bylo dál, to nevíme. Jenom to, že jel dál a měl radost. Filip se s ním setkal jen na chvíli. Nevěděl, co všechno má za sebou, co ho čeká a co by rád, a tak se mu nevnucoval, ale byl mu nablízku, kdyby o to stál. Každý, s kým se setkáte, má něco za sebou, něco ho čeká a něco by rád. Není v našich silách vyřešit, co lidi tíží, ale můžeme se nevnucovat a být jim nablízku, kdyby o to stáli. Aby mohli jet dál svou cestou a mít radost, jako tamten z kočáru.

požehnání

Sílu hledejte v Boží, nikoli v lidské moci. A nebojujte proti lidem, ale proti prastarým i úplně novým ďábelským svodům, které si člověka umí podmanit.

Opásejte se do toho zápasu pravdou a obrňte se spravedlností. Obujte se tak, abyste mohli kdykoli vyrazit do služby evangeliu pokoje, a proti těm ďábelským svodům si vezměte štít víry.

Žijete ve světě, s kterým si nebezpečně pohrává zlo, ale nepatříte mu – to ať vás chrání jako přilba. A jako meč nechť vám slouží to, co říká Bůh.

Ať vás jeho milost vysvobozuje ze smutku, strachu a beznaděje a jeho láska ať vás provází vším: tím, co vás tíží, i tím co vás těší. Pokoj vám. Amen.